

A fehér sündisznó

M. Holló János befejezte az Izsakhárról szóló regényének hatodik fejezetét, igen hosszúra sikeredett a fejezet, és M. H. János igen elégedett volt, mert a hosszú regényrészlet jobbára az öszvérekről szólt, márpedig M. H. János alig tudott valamit az öszvérekről, életében csak egyetlen öszvért látott, valamikor régen, még gyermekkorában egy falusi vásáron, az is módfelett rosszindulatú öszvér volt, amíg a vásározó emberek alkudoztak körülötte, hasba rúgott egy cigány lókupecet, a lókupec összecsuklott és a földre hajtotta a fejét, a vásározó emberek gyorsan becipelték a legközelebbi sátor alá és fölfektették egy kecskelábú asztalra, a sátorban lacikonyha üzemelt, és meztelen karú énekesnő énekelt egy gömbölyű mikrofonba, a lókupecet megittatták rummal, amitől az gyorsan életre kapott, lekecmergett a kecskelábú asztalról, de M. H. J. akkor már csak az énekesnőt bámulta, meg a gömbölyű mikrofont, és biztos volt benne, hogy a mikrofon azért van az énekesnő szája előtt, mert a rádióállomások is közvetítik a harsány énekszót, és ezek után még sokáig hitte, hogy a rádiók zeneműsorait a lacikonyhákból sugározzák, és emiatt az öszvér kapcsán folyton lacikonyhákat látott maga előtt, ami nagyban megnehezítette az öszvérekről szóló fejezet megírását. Hosszas erőlködés után is csupán annyira emlékezett vissza, hogy az öszvér mielőtt hasba rúgta volna a kupecet, hátracsapta a füleit. Így azután Izsakhár öszvérei is minduntalan hátracsapták füleiket, amire egyébként jó okuk volt, mert azokban az ősrégi időkben homokvihar tombolt, és a homokvihar érthetően nyugtalanította és idegesítette az állatokat és az embereket egyaránt.

Izsakhár szolgálvaival és hajcsáraival több mint kétszáz öszvért terelgetett egy bibliai vásárról hazafelé a táborába, a sivatagban terelgették az öszvéreket, itt kapta el őket a vihar, az erős szél felkavarta a homokot és nyugtalanította az egyébként is rossz természetű állatokat, és egy ingerült öszvér hasba rúgta az egyik hajcsárt, aki összecsuklott, és a homokba fúrta a fejét, jajgatott, mert három bordája is eltörött, nagyon fájta a gyomra és az oldala, nem tudott tovább gyalogolni, erre kerestek egy viszonylag szelíd öszvért, amelyik csak ritkán csapta hátra a füleit, felrakták hátára a szerencsétlen öszvérhajcsárt, de ő még a szelíd öszvér hátáról is többször leesett, és üvöltött a fájdalomtól. Ilyen keservesen haladtak előre a sivatagban, később azonban szerencsére alábbhagyott a vihar, és akkor rábukkantak egy sátorra, a sátor előtt hosszú szakállú bölcs öregember üldögélt és különféle gyógyfűvekből gyógyteákat főzött. A lesérült öszvérhajcsárt megittatták gyógyteákkal, ezek után már nem fájta a gyomra és az oldala, az öszvérek is megnyugodtak valamelyest, füleikkel az ég felé mutattak, ahonnan a vihar nyomán még mindig sárga homokszemek hullottak a karavánra, végül is szerencsésen megérkeztek a táborba, ahol boldog asszonyok és nevető gyerekek várták őket, és Izsakhár akkor ismét elképzelte, hogy egyszer majd kizöldül a sivatag, és kővére hízott barmok legelésznek a homokdombok között a völgyekben, sőt már-már palmafákról és narancsligetekről is álmodozott, bár Izsakhár M. H. J. szerint egyáltalán nem volt álmodozó természet, ezt persze nem tudhatta biztosan, jóformán semmit sem tudott Izsakhárról, de hát az öszvérekről is nagyon keveset tudott, mégis megírta róluk egy hosszú fejezetet.

M. H. J. tehát elégedett volt és arra gondolt, hogy pihenhetne néhány napig, esetleg megpróbálhatná újból felcsalogatni a lakásába a szép arcú guberáló asszonyt, akit az öszvérek miatt eléggé elhanyagolt az utóbbi időben. Fogta hát a kis színházi látcsövet, amelyet valamikor a guberáló asszonytól kapott, az ablakhoz ült, és figyelte a szemeteskannákat. Szép napsütéses reggel volt, az emberek álmosan jöttek ki a bérházakból, és siettek valahová dolgozni, M. H. J. tudta, hogy időnként őt is figyelni valaki egy katonai távcsővel a szemközi bérházból, de most nem törődött ezzel, a szép arcú asszonyt várta. És megjött az asszony, sorra járta a szemeteskannákat, szorgalmasan gyűjtötte a kenyérdarabokat a zsákjába, M. H. J. kinyitotta az ablakot, kihajolt a negyedik emeletről, az asszonyra szegezte a kis látcsövet, de a szép arcú asszony nem nézett fel, megtöltötte a nagy csalánszakot kenyérdarabokkal, aztán vállára dobta a zsákot és elment, vitte a kenyérdarabokat a disznóknak. M. H. J. csalódottan húzta vissza a fejét, egy pillantást vetett a szemközi bérházra, mintha ismét látta volna a rászegeződő katonai távcsövet, de ezúttal sem törődött vele.

Délután újból megjelent a szép arcú asszony, megint telerakta zsákját kenyérdarabokkal, és akkor végre felnézett M. H. J. ablakára. M. H. J. integetett neki, az asszony visszaintett, mintha amúgy is fel akart volna jönni hozzá, és mutatott is valamit a jobb tenyerén, valami fekete tárgyat, M. H. J. azonban a gyöngye kis színházi látcsővel nem tudta megállapítani, hogy mit tart a kezében. Az asszony akkor feljött hozzá a negyedik emeletre.

M. H. J. szélesre tárta lakása ajtaját, kedvesen mosolygott a szép arcú guberáló asszonyra, az meg kissé pihegve azt mondta:

— A múltkor, amikor feljöttem, egy szekercével várt rám az ajtóban.

— Akkor éppen egy betörő rontott rám — emlékeztette az asszonyt M. H. J. —, Teofilnak hívták az illetőt, de én elbántam vele.

— Emlékszem Teofilra — mondta az asszony. — Ijedt, sovány fiúcska volt, balta nélkül is elbánhatott volna velem. Hol van most a baltája?

— A megszokott helyén — mondta M. H. J. — A szekrény aljában, a fényképalbumok és a levendulázacsok mellett.

M. H. J. becsukta az ajtót, az előszobában álltak, az asszony előrenyújtotta jobb kezét.

— Hoztam magának valamit — mondta.

Egy simára csiszolódott fekete kavics volt a tenyerében, akkora lehetett, mint egy egér, és a formája is egérré emlékeztetett, de nem volt farka.

— Olyan, mint egy kis sündisznó — mondta az asszony.

— Pontosan olyan, mint egy sündisznó — hagyta rá M. H. J. — És nekem most éppen sündisznóra van szükségem. Az utóbbi időben svábbogarak jelentek meg a fürdőszobámban. Esténként előbújnak a falakból, és egész éjszaka futkároznak a fürdőszobában. Úgy tudom, a sündisznó felfalja a svábbogarakat.

— Ez a sündisznó kőből van — mondta az asszony. — De otthon a kertünkben van egy igazi sündisznó is.

— A svábbogarak csúfak és buták — mondta M. H. J. — Nem tudják megkülönböztetni a kővé merevedett sündisznót az igazi sündisznótól. Esténként majd beteszem a fürdőszobába a sündisznómat, a svábbogarak biztosan megriadnak tőle, és elszöknek a szemközi épületbe, aminek nagyon örülnék, mert valaki onnan katonai távcsővel szokta figyelni az ablakomat, és ez néha idegesít.

— Nem szeretném, ha valaki meglátná, hogy feljöttem magához — mondta riadtan az asszony.

— Behúztam a függönyöket — nyugtatta meg M. H. J. — Senki sem láthat be a lakásba, még katonai távcsővel sem. Így hát csak én látom magát. — Megsimogatta az asszony arcát. — Gyönyörű arca van, és mindig olyan holmikát ad nekem, amire éppen legnagyobb szükségem van: színházi látcsövet és sündisznót.

— Az emberek mindenfélét eldobálnak a szemétkébe — mondta az asszony. — Szép holmikát is, de leginkább bűzös holmikát.

— Érzem a ruháján — mondta M. H. J. — Nem a látcső és a sündisznó szagát, hanem a romlott ételek savanyú penészszagát.

— Az emberek mindenfélét eldobálnak — mondta ismét az asszony.

— A múltkor abban maradtunk, hogy kedvesek leszünk egymáshoz — mondta M. H. J. — Maga éppen a fürdőszobába készülődött, de aztán mégsem fürdött meg. Pedig napközben nincsenek svábbogarak a fürdőszobában.

Az asszony engedelmesen bement a fürdőszobába, M. H. J. az íróasztalára tette az egér nagyságú sündisznót, leült az íróasztal mögé és türelmesen várakozott. A savanyú szagú ruha a fürdőszobában maradt, a szép arcú asszony egy szál törölközőben bukkant elő, a törölközőt is ledobta magáról, már nem csak az arca volt szép, gyorsan az ágyba bújt, M. H. J. is gyorsan ágyba bújt, az asszony igazán kedves volt hozzá, és M. H. J. is igyekezett kedvesen viselkedni.

A szép arcú guberáló asszony az elkövetkező napokban is rendszeresen feljárt a lakásba. M. H. J. igazán jól érezte magát a nehéz és hosszú regényrészlet után, bár ahogy múltak a napok, egyre gyakrabban jutott eszébe, hogy Izsakhárnak most már meg kellene dolgoztatnia az ösvéreket, ha már olyan viszontagságos körülmények között terelte haza őket, és ha még meg akarja érni, hogy kizöldüljenek körülötte a völgyek, de aztán megnyugtatta magát, hogy a bibliai időkben hosszú életűek voltak az emberek, Izsakhár egy kis szerencsével még azt is megérheti, hogy magasra nőnek a pálmafák, ami nagy elégtétel lesz számára, tekintettel arra, hogy a családi osztozkodásnál neki jutott a legsilányabb földterület. Így hát M. H. J. nem emlegette Izsakhárt a szép arcú asszonynak, ellenben többször panaszkodott a svábbogarakra.

— Rosszul sikerült a kísérletem a sündisznóval — mondogatta. — Esténként beteszem a fürdőszobába, a svábbogarak megriadnak tőle, de nem menekülnek el a szomszédba, sem a szemközti bérházba, hanem minden éjjel szétfutnak a lakásban, még az íróasztalomra is felmászhatnak. Kénytelen leszek elővenni a baltát a szekrényből, és felszeletem a ronda csótányokat.

— Ne beszéljen ilyen szörnyűségeket — kérlelte az asszony. — Irtsa ki a szívéből a gyűlöletet.

M. H. J. azonban továbbra is fenyegetőzött, sőt egy nap még azt is mondta:

— Miután felszeletem a svábbogarakat, a baltát kiteszem az ablakomba. Az az illető, aki a szemközti bérházból szokott ide bámulni, ha meglátja a baltát, egészen biztosan megijed tőle. Ő nem tudja, hogy az a balta valamikor egy fafaragó művésze volt, és hogy gyönyörű faszobrok alkotására szolgált, csak annyit fog látni, hogy gyilkos fegyverrel rendelkezem, és szükség esetén használni is tudom a gyilkos fegyvert, és ezek után talán másfelé fordítja a távcsövet.

— Maga hajlamos a kegyetlenkedésre — állapította meg az asszony.

— Igen — hagyta rá M. H. J. — Hajlamos vagyok a kegyetlenkedésre.
— El kell hogy jöjjön hozzánk — mondta az asszony. — Beszélnie kell a férjemmel.

— Nem szeretek férjekkel beszélgetni — mondta M. H. J.

— Az én férjem nagyon okos ember — mondta a szép arcú asszony. — Asztrológus. Elkészíthatné a maga horoszkópját is. De ezen kívül még sok mindenhez ért. Szeretetté változtatja a gyűlöletet, és kiirtja a szívekből a kegyetlenséget.

— Jól van — mondta M. H. J. — Egyszer majd elmegyek a férjéhez. De akkor a sündisznójukat is szeretném megnézni. Látni szeretnék egy élő sündisznót, ami felfalja a kártékony rovarokat.

— Még ma elmegyünk a férjemhez.

— Ma estére más terveim vannak — szabadkozott M. H. J. — A bibliát kell tanulmányoznom, hátha találok benne valamiféle eligazítást a sivatagi és félsivatagi földterületek megműveléséről.

— Ragaszkodom hozzá, hogy még ma beszéljen a férjemmel — mondta meglepő határozottsággal az asszony, és elhúzódott az ágyban M. H. J. mellől.

M. H. J. akkoriban már nagyon kedvelte a guberáló asszonyt, megszokta és jólesett neki, hogy az mindennap eljött hozzá, így hát felkelt az ágyból és öltözködni kezdett. Az asszony is gyorsan felöltözött. Lementek a szemeteskannákhoz, M. H. J. szolgálatkészen vállára dobta a kenyérdarabokkal megtömött zsákot, és elindultak a külvárosi családi házak felé. A zsák nyomta M. H. J. vállát, nem hitte volna, hogy a kenyér ilyen nehéz, őszinte tisztelettel gondolt a szép arcú asszonyra, aki naponta két zsák kenyeret cipelt haza. Elég sokáig gyalogoltak, a külvárosban M. H. J. látott néhány kocsmát színes cégtáblákkal, szívesen betért volna valamelyikbe, hallotta, hogy a nehéz terheket cipelő emberek általában erős italokkal melegítik és erősítik izmaikat, az ő hátizmai is kezdtek elzsibbadni, de nem állt meg és nem tért be sehová, mert az asszony elítélően nyilatkozott a kocsmákról.

— Szaporodnak az efféle bűnös helyek — mondta. — És szaporodnak a részeg emberek, akikben egyre több a gyűlölet és a kegyetlenség.

— Majd a férje kigyógyítja őket — mondta M. H. J., és szerette volna levenni a zsákot a válláról.

— Sok embert meggyógyított már a férjem — mondta a guberáló asszony. — Magát is meg fogja gyógyítani.

Végre megálltak egy szép családi ház előtt, a házat szép, gondozott kert övezte, a ház és a kert mögött lehetett a gazdasági udvar, mert abból az irányból disznóröfögés és malacvisítás hallatszott. Bementek a kertbe, valahonnan egy vörösésbarna szőrű, jól táplált kutya rohant elé, M. H. J.-re vicso-rított, és hangosan ugatott. Az asszony halkan rászólt a kutyára, mire az elhallgatott és félresomfordált.

— Meg kell etetnem a disznókat — mondta az asszony. — Velem jön?

— Én a sündisznót szeretném látni — mondta M. H. J.

— A sündisznó csak sötétedés után jön elő — mondta az asszony. — Sötétben vadászik a kártékony rovarokra.

M. H. J. levette válláról a kenyereszsákot, megkönnyebbülten felsóhajtott. Az asszony megfogta a kezét.

— Jöjjön, bevezetem a házukba, és bemutatom a férjemnek. Utána meg kell etetnem a disznókat.

Bementek a házba, a férj egy nagy nappali szoba közepén állt, a szoba

nagyobb volt, mint M. H. J. egész lakása, és ebből M. H. J. megállapította, hogy a disznóhizlalás kifizetődő foglalkozás, a férj elégedetten és kövéren álldogált a szoba közepén, sötétbarna tógaszerű ruhadarab volt rajta, a sötétbarna tóga miatt M. H. J.-t kissé a kertben látott jól táplált vörösesbarna szőrű kutyára emlékeztette, csak hogy a férj mosolygott, ezen kívül nyakában ezüstlánc volt, az ezüstlánc végén meg fehér kereszt lógott, de amikor M. H. J. jobban megnézte, rájött, hogy tulajdonképpen nem kereszt lóg az ezüstláncon, hanem egy széttárt szárnyú fehér madár, amit talán csontból faragtak ki, de lehet, hogy csak fából, és befestették fehérre. Az asszony bemutatta őket egymásnak, azt mondta, hogy a férjét Ervinnek hívják, azzal elment megetetni a disznókat.

M. H. J. zavartan nézett körül a nagy nappali szobában, és hirtelenében mindent nagynak látott, a bútorokat és a képeket a falon, de semmit sem nézhetett meg alaposabban, mert Ervin azt mondta:

— Maga gyűlöl engem.

— Nem gyűlölöm — tiltakozott kissé elképedve M. H. J. — Miért gyűlöl-ném?

— A szemén látom, hogy gyűlöl engem — mondta Ervin. — De azért én egyáltalán nem haragszom magára.

— Én sem haragszom — mondta M. H. J.

— Vallja be, hogy gyűlöl engem — mondta az Ervin nevű férj, szinte könnyörögve.

M. H. J. végül ráhagyta.

— Gyűlölöm magát — mondta.

Ervin majdnem boldognak látszott, a mellére mutatott.

— Nézze a fehér madarat. Ne nézzen semmi mást, csak a fehér madarat.

M. H. J. nézte az ezüstláncon függő fehér madarat, és megint azon gondolkozott, hogy vajon csontból faragták-e vagy fából.

— Megváltozott a tekintete — állapította meg elégedetten Ervin. — Megszelídültek a szemei. Azt hiszem, most már nem gyűlöl engem.

— Nem gyűlölöm — mondta M. H. J.

— Hamarosan szeretni fog engem — mondta magabiztosan Ervin.

— Máris szeretem — mondta M. H. J.

Ervin gyöngéden megfogta a fehér madarat, és diadalmasan azt mondta:

— A Szivárvány Harcosainak a fegyvere! Íme a hatása! Magába szívja a gyűlöletet, pillanatok alatt szeretetté alakítja át, és a szeretetet visszasugározza a gyűlölködő emberre. És a gyűlölködő embert elárasztja a szeretet.

— Engem már elárasztott a szeretet — mondta M. H. J.

— Áldott legyen a Nagy Fehér Madár — mondta Ervin.

— Ki az a Nagy Fehér Madár? — kérdezte M. H. J.

— Ő a mi tanítónk. Ő alkotta meg a Szivárvány Harcosainak fegyverét.

— A kis fehér madarat?

— A kis fehér madarat, amely szeretetet áraszt, és gyönyörű szivárvánnyá fontja össze a sokszínű emberiséget.

— Nem maga véletlenül a Nagy Fehér Madár? — kérdezte gyanakodva M. H. J.

— Én a Szivárvány Harcosa vagyok — mondta Ervin. — Egy a sok közül. A Nagy Fehér Madár magasan felettünk áll. Költő és próféta.

— Versek is ír?

— Igen.

— Miről?

— Természetesen a szeretetről és a békességről — mondta Szivárvány Ervin. — Majd elszavalok néhányat magának.

M. H. J.-nek nem volt kedve verseket hallgatni, ezért azt mondta:

— A felesége azt állítja, hogy maga asztrológus, és hogy sok mindenhez ért. Elkészíthetné a horoszkópot.

— Majd arra is sort kerítünk egyszer — mondta Ervin. — Előbb azonban szeretnék megtudni valamit magáról. Jöjjön, üljön le.

Egy négyzet alakú lapos asztalhoz vezette M. H. J.-t, az asztalt bőrfotelek vették körül. M. H. J. belesüppedt az egyik kényelmes bőrfotelba, és ismét tapasztalhatta, hogy a disznóhizlalás módfelett kifizetődő vállalkozás. Szivárvány Ervin valahonnan egy papírlapot és egy ceruzát kerített elő, letette M. H. J. elé, és azt mondta:

— Írja le, hogy: „A fák télen fehérek lesznek, de nem hálnak meg.” Aztán írja alá.

M. H. J. leírta, hogy „A fák télen fehérek lesznek, de nem hálnak meg.” Aztán aláírta.

Ervin kezébe vette a papírlapot, sokáig tanulmányozta, lassan felderült az arca.

— Maga rendkívüli adottságokkal rendelkezik — mondta. — Majdnem zseniális adottságokkal. Erős lélekkel és kitartással rendkívüli dolgokat alkothat.

Tovább nézegette a papírlapot, és lassanként lehervadt arcáról a derű.

— Sajnos, hajlamos a kegyetlenkedésre — mondta szomorúan. — Ez ingatagga teszi, és megakadályozhatja abban, hogy rendkívüli dolgokat alkosson.

— Van otthon egy baltám, azzal tényleg szoktam néha kegyetlenkedni — vallotta be M. H. J.

— A napokban majd még alaposan áttanulmányozom a keze írását — mondta gondterhelten Ervin. — Most főzők magának a Nagy Fehér Madár teájából.

— A Nagy Fehér Madár teát is készít?

— Megmutatta nekünk a gyógyfüveket — mondta Szivárvány Ervin. — Mi begyűjtjük és megszáritjuk a füveket, aztán gyógyteát főzünk belőlük.

— Hallottam egy bölcs öregemberről — mondta M. H. J. —, aki teával gyógyított meg egy törött bordájú öszvérhajcsárt.

— A mi teánk nem csak a testi fájdalmakat gyógyítja, hanem a lelki fájdalmakat is — mondta Ervin.

Elment teát főzni, akkor az udvarról bejött a szép arcú asszony, és mivel már sötétedni kezdett, villanyt gyűjtött a szobában. Fáradtnak látszott az asszony, eltűnt az egyik ajtó mögött, de csakhamar előbukkant ismét, ekkor már másik ruha volt rajta, és M. H. J. örült, hogy ennek a ruhának nincs savanyú szemszaga. Megjelent Ervin is a gyógyteával, felesége is, ő is leült egy bőrfotelba, és Ervin fehér csészékbe töltötte a teát. M. H. J. ivott a teából, kissé kesernyés, de mégis kellemes íze volt, M. H. J. kezdte magát egészen kellemesen érezni Szivárvány Ervin családi körében. Csöndben iszogatták a teát, M. H. J. úgy érezte, illene néhány dicsérő szót mondania.

— Amikor ide érkeztem, fáj a vállam — mondta. — Most megszűnt a fájdalom.

— A szívét szorítja még a kegyetlenség? — kérdezte Ervin.

— Alig szorítja már — mondta M. H. J.

Odakint hirtelen dühösen csaholni kezdett a kutya.

— Előbújt a sündisznó — mondta az asszony.

— Látni akarom a sündisznót — ugrott fel a kényelmes bőrfotelből M. H. J.

Kimentek a házból, a kapuhoz vezető úton M. H. J. fehér labdafélét látott, erre ugatott a kutya dühösen.

— Itt a sündisznó — mutatott a fehér gombolyagra az asszony.

— Fehér sündisznó? — csodálkozott M. H. J.

— Nem teljesen fehér — mondta az asszony.

Rászólt a kutyára, az elhallgatott, a sündisznó akkor óvatosan kinyújtózott, aztán gyorsan beiskolt a sűrű bokrok közé, M. H. J. annyit megállapíthatott, hogy igazi sündisznó volt, sötét sündisznó tüskékkel, de valaki egy széttárt szárnyú fehér madarat festett a hátára.

— Vízálló festékkel a hátára festettük a Szivárvány Harcosainak fegyverét — magyarázta Ervin. — A kutyánk ugyanis nagyon gyűlölte, dühösen ugatott rá, szét akarta tépni.

— A kutya most is dühösen ugatott a sündisznóra — mondta M. H. J.

— Most szeretettel ugatott rá — mondta Ervin.

— Szerintem dühösen ugatott — makacszkodott M. H. J.

— A szomszédunk is ezt állítja — mondta szomorúan Ervin. — Ő is gyűlöli a sündisznókat, mert éjszakánként felingerli a kutyát, és ő nem tud aludni a hangos kutyaugatástól. Azzal fenyegetőzik, hogy megöli a sündisznót.

— Indulnom kell haza — mondta M. H. J. — Sok mindent tanultam ma este.

— Várjon egy kicsit — mondta Ervin.

Besietett a házba, aztán gyorsan visszajött, gyógyteát hozott egy kis papírzacskóban, és egy fehér madarat. Átnyújtotta M. H. J.-nek. M. H. J. megköszönte, a zacskót zsebrevágta, a madarat megtapogatta, úgy érezte, csontból van kifaragva, azt is eltette a zsebébe.

— Elkísérem egy darabon — mondta Ervin. — Útközben majd elszavalom a Nagy Fehér Madár néhány versét.

M. H. J. ennek nem örült túlságosan, de nem tiltakozott, elbúcsúzott a szép arcú asszonytól, és kiment az utcára Ervinnel.

Odakint Ervin elkezdte szavalni a Nagy Fehér Madár verseit. Kényelmesen ballagtak a szép családi házak és a kivilágított kocsmák között, Ervin csöndesen duruzsolta a verseket, a versek tényleg a szeretetről és a békességről szóltak, de ahhoz képest nem is voltak nagyon rossz versek, M. H. J. arra gondolt, hogy esetleg Ervin is költhette őket, de erről nem szólt semmit, hagyta, hogy Ervin duruzsoljon békességben.

Az egyik kocsmából hangoskodó fiatalok jöttek elő, motoros fiatalok lehettek, mert bukósisak volt a fejükön. Elállták M. H. J.-ék útját, de nem M. H. J.-t nézték, hanem Ervint.

— Te katolikus pap vagy? — kérdezte az egyik.

— Nem — mondta Ervin.

— Olyan vagy, mint egy katolikus pap. Csuhában jársz és nincs szakállad. Gyűlölöm a katolikus papokat, mert uszítanak ellenünk.

Ervin széttárta karjait, előretolta a mellét.

— Nézze a fehér madarat — mondta a fiatalembernek. — Csak a fehér madarat nézze.

A fiatalember nézte a fehér madarat, aztán hirtelen előrehajolt, és bukó-

sisakjával Ervin arcába fejt. Szivárvány Ervin betört orral leült a földre. M. H. J. leguggolt mellé, a fiatalember a vállára tette a kezét.

— Te is madarat hordasz a nyakadban? — kérdezte.

— Nem — mondta M. H. J. — Én a zsebemben hordom a kis fehér madarat.

A fiatalember teljes erőből oldalba rúgta.

M. H. J.-nek megroppantak a bordái, felnézett, és legalább tíz sisakos fejet látott maga fölött.

— Nem szeretjük az olyan embereket, akik madarakat hordanak a zsebükben, a nyakukban vagy a zászlóikon — magyarázta a fiatalember, aki leütötte Ervint, és oldalba rúgta M. H. J.-t. — Az ilyen emberek sokszor bántottak bennünket, és mindig forralnak ellenünk valamit. De mi felkészültünk, mert gyűlöljük az egyfejű sasokat, a kétfejű sasokat, a sólymokat és az egyéb madarakat.

— A Nagy Fehér Madár... — kezdte Ervin, de M. H. J. gyorsan a szavába vágott.

— Mi csak inni szeretnénk egy pofa italt, semmi mást nem szándékozunk csinálni — mondta.

— Egy pofa italt megihattok — egyezett bele a sisakos fiatalember. — A madaraitokat meg dobjátok a szemétkbe.

M. H. J. betámogatta a kocsmába Ervint, leültek egy asztalhoz, Ervin orrából még mindig vér szivárgott, és szétmaszatolódott az arcán. M. H. J. két pohár rumot rendelt a pincértől, a pincér hozta a rumot, szánakozva és kissé viszolyogva nézte Ervin véres arcát. Ervin viszont a rumtól viszolygott.

— Igya meg nyugodtan — biztatta M. H. J. — Gyerekkoromban láttam, hogy bölcs falusi emberek rummal gyógyítják fájdalmaikat.

Összesen három pohár rumot diktált bele Ervinbe, ő maga is megivott három pohár rumot. Ezek után Ervin igen bambán nézett a levegőbe, mintha mindenütt fehér madarakat látna, vagy talán azért volt bamba a tekintete, mert hiába kereste a fehér madarakat.

M. H. J. hazavezette Ervint a családi házba. A szép arcú asszony a ház előtt üldögélt a kertben, és csöndesen sírdogált. Előtte kinyúlva és élettelenül hevert a sündisznó, tüskés hátán a fehér madár is összehúzta a szárnyait.

— Megölte a szomszéd — sírdogált az asszony. — Szegény sündisznó át-bújt a kerítésen, a szomszéd meg agyonverte egy bottal, aztán visszadobta a kertünkbe.

— A fehér madaraknak ma este nincs szerencsájük — mondta M. H. J. Az asszony felemelte a fejét, és meglátta Ervin véres arcát.

— Mi történt a férjemmel? — kérdezte rémülten.

— Találkoztunk valakikkel, akik nem kedvelik a madarakat — mondta M. H. J.

Az asszony Ervin arcához hajolt, és letörten megállapította.

— Tökrészeg.

— Most már tényleg haza kell mennem — mondta M. H. J. — Sok mindent megtanultam ma este.

Otthagytta Szivárvány Ervint és a szép arcú asszonyt, és hazaindult. Elég sokáig tartott, amíg hazaért, egész úton fáj az oldala, és kissé nehezen gyalogolt fel a negyedik emeletre. Bent a lakásban kivette zsebéből a csontból faragott fehér madarat, és letette az íróasztalra a kis fekete sündisznó mellé. Aztán átment a konyhába, ahol látott néhány menekülő svábbogarat, de most nem

törődött velük, vizet forralt és teát főzött magának Szivárvány Ervin gyógyfüveiből. Megitta a teát, és akkor úgy érezte, mintha nem fájna már olyan nagyon az oldala.

Talán mégis tud valamit a Nagy Fehér Madár, gondolta akkor M. H. János, lehet, hogy tényleg ért a gyógyfüvekhez, akár az a bölcs bibliai öregember, aki meggyógyította az öszvérhajcsár törött bordáit. Mivel nem volt ezüstlánca, M. Holló János elhatározta, hogy másnap reggel cukorspárgára fűzi a kis fehér madarat, így fogja a nyakába akasztani, és akkor odaáll a nyitott ablakhoz, és majd meglátja, hogyan viselkedik a szemközti bérház titokzatos lakója, aki katonai távcsővel szokta őt nyugtalanítani. Ha az illető továbbra is ellenségesen viselkedik, még mindig kiteheti a baltát az ablakba. Arra is gondolt, hogy esetleg fehér madarat fest a kis fekete sündisznó hátára, a svábbogarak akkor talán megszeretnék a sündisznót, köréje gyülekeznének, és nem mászkálnának szerteszét a lakásban. Aztán mégis úgy döntött, hogy a sündisznót nem festi be. A svábbogarak ellen valami mást kell kitalálnia.

SZÉKELY DÁNIEL METSZETE